

BOHOVÉ A PADOUŠI

HERKULOVA KREV

PŘELOŽILA
MARTINA BALZANO

JASMINE MAS

HERKULOVA
KREV

Copyright © 2024 by Jasmine Mas

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © Steamy Designs, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7109-7 (pdf)

JASMINE MAS

BOHOVÉ A PADOUŠI

HERKULOVA KREV

přeložila
Martina Balzano

OBŠAH

Vševědoucí	13
Velká válka	16
Had	23
Obluda.....	32
Peklo na zemi (střední škola)	49
Spartská zkouška způsobilosti.....	68
Iniciační masakr	84
Zotavení.....	102
Strategie	117
Spartská válečná akademie	135
Krucibl.....	150
Mučení.....	164
Peklo.....	171
Mentorské dny	185
Zkoušky	205
Spojení.....	216
Posedlost	235
Pronásledovaná	242
Menažerie.....	262
Symposium	281
Neznámý ďábel	296
Pianista.....	318
Útok titánů	321
Zvrácená spravedlnost	346
Zvrácený hněv	349

Utrpení	352
Sbližování s ochránci	369
Dary	379
Spartský ples	390
Zabiják	409
Důsledky	418
Charlie	436
Zhoubná pouta	443
Ale ty patříš nám	455
Smyslné slasti	457
Stalker	465
Plán	469
Netvor	471

Tato kniha je věnována všem dívkám, které milují morálně pochybné fiktivní muže a které vykřikly nahlas, když poprvé četly:
„Kdo ti to udělal?“

Tohle je pro vás.

12 SPARTSKÝCH RODŮ

OLYMPSKÉ RODY

ROD DIA

ROD HÉRY

ROD ATHÉNY

ROD HERMA

ROD POSEIDÓNA

ROD DÉMÉTÉR

ROD APOLLÓNA

ROD DIONÝSA

CHTÓNSKÉ RODY

ROD ÁREA

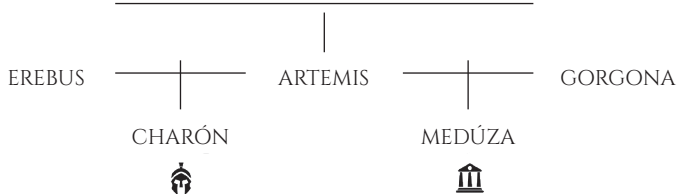
ROD HÁDA

ROD ARTEMIDY

ROD AFRODITY

RODOKMENY CHTÓNSKÝCH RODŮ

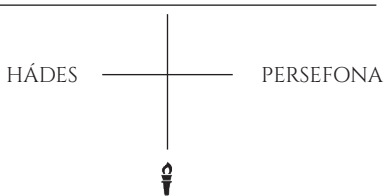
ROD ARTEMIDY

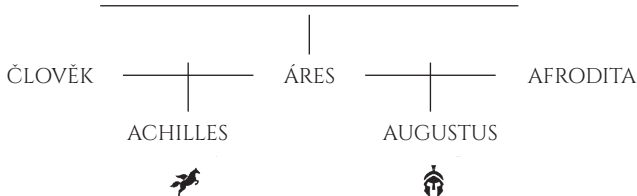
ROD AFRODITY

ROD HÁDA

ROD ÁREA

DĚDIC RODU

DĚDIČKA RODU

MUŽSKÝ KŘÍŽENEC

ZESNULÝ

UVĚZNĚNÝ

Fides est periculosa ludum – důvěra je nebezpečná hra.
Nevěděla, kdo ji pronásleduje, dokud nebylo příliš pozdě.

VŠEVĚDOUCÍ

OSUD

Přehodila jsem si dlouhou tógu přes zkřížené nohy a seděla zcela nehnutě uprostřed pole.

V kruhu kolem mě byly naskládané kameny z Delf.

Nasbírala jsem je v dětství, připadalo mi to jako před tisíci lety.

Dlaně jsem měla uvolněné a otevřené.

Hlavu zakloněnou.

Ze rtů mi visela dýmka.

Vdechla jsem bylinný dým a aktivovala své schopnosti, za víčky mi projela ostrá bolest.

V mé mysli se míhaly záblesky vzorců, čísel a rovnic – bylo jich příliš mnoho na to, aby dávaly smysl.

Pozemská existence nebyla nic než náhoda.

A náhoda nebyla nic než vyústění série událostí.

Ostré bodání už se téměř nedalo vydržet, ale znovu jsem nasála kouř a vytrvala.

Nesmyslné obrazce se začaly měnit v šifrovaná slova.

Promlouvala ke mně:

Ztracené změní to, co bylo dáno;

Spoután vojáky smrti stane se věčným;

Jinak Země připadne Titánům – a nezůstane nic než válka.

Prudce jsem otevřela oči.

Temná předtucha mi hořkla na jazyku a vnitřní pnutí proniklo až do morku mýchestarých kostí.

Moje spartská moc bez činů nic neznamenalala, ale já se nikdy nevyhýbala těžkým rozhodnutím.

Právě proto jsem přežila. Jako jediná z mého rodu.

Budoucnost přede mnou balancovala na ostří nože: apokalypsa a mír byly jen dvě strany téže mince.

Padnout mohla kterákoli.

Byl čas jednat.

Koneckonců, *nullum magnum ingenium sine mixture dementia fuit*.

Neexistuje velká moudrost bez špetky šílenství.

Vyfoukla jsem dým a zvedla se, mé klouby protestovaly, a když jsem se rozběhla přes pole směrem k paláci, zakopla jsem a málem jsem spadla.

Pak jsem se řítila dlouhou chodbou ze světlého mramoru.

Zrcadlové stěny odrážely moje fialové oči a bílé vlasy.

U těžkých onyxových dveří jsem se nezdržovala klepáním.

Opřela jsem se do nich a vši silou je rozrazila.

Členové federace stáli za zlatými řečnickými pultry v hlavní aréně a hádali se.

Všichni se ke mně otočili.

Prásk.

Padli na kolena.

Vyňala jsem si dýmku ze rtů a mávla s ní.

„Zákon o sňatcích, který jsme předtím zamítli, musí být schválen. Ještě dnes,“ zvolala jsem chraplavým hlasem. „Věková hranice pro uzavření sňatku bude dvacet šest let.“

V síni vypukl povyk.

„Ale vždyť jsme navrhovali století!“ ozval se někdo. „Šestadvacetiletí jsou na uzavření věčného svazku moc mladí!“

Zvedla jsem ruku.

Všichni ztichli.

Okamžitě.

„To není všechno,“ pokračovala jsem. „Charón a Augustus budou letos profesory v kruciblu.“

Všichni zmateně zamrkali.

„Proč?“ zeptal se od řečnického pultíku uprostřed síně Zeus, oči přimhouřené, po kůži mu tančily jiskry.

Povytáhla jsem obočí. „Zpochybňuješ snad mé schopnosti... hochu?“

„Samozřejmě, že ne.“ Sklonil hlavu. „Omlouvám se, nechtěl jsem být neuctivý. Jen se ptám.“

Zírala jsem na něj. „Tak se neptej.“

Ticho by se dalo krájet.

Vůdci rodů se jeden po druhém poklonili tak hluboce, že se čely dotýkali podlahy z rudého mramoru.

Pomalů jsem scházela po schodech pokrytých černým běhounem až do středu síně.

U hlavního pultíku jsem zvedla nůžky a sáhla do košíku, v němž ležely zamítnuté zákony svázané šarlatovou stuhou.

Přestříhla jsem ji.

Stuha se svezla a svitek se rozvinul.

„Zákon o snátcích“ stálo na něm černým inkoustem.

„Schvalte to,“ poručila jsem tiše a předala ho stále klečícímu Diovi.

„Okamžitě. Upravte věkovou hranici. A jmenujte ty dva profesory.“

Pergamen zajiskřil, když ho Zeus přijal. Poté se okamžitě vrátil na své místo.

Otočila jsem se.

Pomalů jsem se šourala po schodišti nahoru, po obou stranách přede mnou s tváří přitisknutou k zemi klečely nesmrtelné bytosti.

Našpulila jsem rty do pohrdavého úšklebku.

Krone, kéž bys viděl, čím se tvoje říše stala...

Spartané takhle zeslábnout neměli.

Moje slovo – na rozdíl od slov hlav rodů – platilo bez výhrad.

Byla jsem jediná věc, která stála mezi vzestupem a pádem Sparty.

Kéž se nad námi Kronos smiluje.

VELKÁ VÁLKA

ZAČALO TO POZNENÁHLU

Eóny před zrodem lidstva se stát Sparta rozprostíral na tisících ostrovech dnešního Řecka.

Tvořila ho stovka nesmrtelných Sparťanů, jejich zvířecí ochránci a místní bytosti.

„Bytost“ byl souhrnný výraz pro všechny rasy civilizovaných lidí jiného původu, kteří oplývali zvláštními schopnostmi.

Sparťané žili pod nadvládou oligarchické federace a pomalý, klidný život v ostrovním ráji jim vyhovoval.

Neznali válku, chamtivost ani žárlivost.

V jejich říši panoval naprostý klid a mír.

Pak ale přišli lidé.

Lidstvo bylo nesmrtelnými bytostmi okamžitě fascinováno.

Sparťané je naučili znát umění, zemědělství i správu věcí veřejných.

Lidé je začali uctívat.

A tak se Sparťané stali jejich bohy.

O staletí později se Sparťané a bytosti přestěhovali spolu s lidmi na území dnešní Itálie, kde si dál užívali bohatství a postavení, které jim božství přinášelo.

Zrodila se Římská říše.

Jenže smrtelníky není radno brát na lehkou váhu.

Počet lidí začal prudce stoupat.

Spartané naproti tomu bojovali s neplodností, neustále jich bylo kolem stovky.

A pak lidé zjistili, že Spartané nejsou tak docela nesmrtelní – stačí je rozsekat na kusy a rozházet nebo je nechat vyhladovět a mučit, dokud neupadnou do kómatu.

Lidstvo se obrátilo proti svým bohům.

Císaři vyhlásili Spartánům válku, protože chtěli veškerou moc a bohatství jen pro sebe.

Jenže lidé zapomněli, že mají co do činění s chytřejší rasou, než jsou oni sami.

Sparta zmizela.

Beze stopy.

Spartané a bytosti uprchli do severní Itálie a skryli se v Dolomitech.

Než ale odešli, zničili všechno, co s lidmi sdíleli – alexandrijská knihovna lehla popelem a s ní zmizely i všechny zmínky o těchto bozích.

Zbyly jen lži.

Bez spartského vedení se Řím zhroutil.

Staletí plynula a živí bohové, kteří kdysi vedli lidstvo k velikosti, se stali pouhým mýtem.

Jenže mýty, které jsme si o nich začali vyprávět, byly mylné.

Bohové nebyli takoví, jak si je pamatujeme z legend. Jejich spojení, jejich krev, jejich síla...

To všechno byla lež.

Čas plynul dál.

Skryti v ústraní pod rouškou anonymity nashromáždili Spartané a bytosti nepředstavitelné bohatství a vytvořili technologie převyšující vše lidské.

Ale Sparta nebyla tak mírumilovná, jak se zdálo.

Společenstvím samotných Spartánů protékaly dva nepřátelené proudy: chtónské rody a olympské rody.

Každý z nich byl samostatnou pokrevní linií oplývající velkou mocí, pojmenovanou po svém zakladateli – Spartánovi, který stál nade všemi.

Všichni spartští členové olympských rodů měli schopnosti, které posilovaly je samotné – fyzicky nebo duševně.

Nezneužívali je, aby ublížili jiným. Věnovali se sebezdokonalování a vědě.

Existovalo padesát různých olympských rodů a každý z nich měl desítky členů.

Svou populaci udržovali tím, že plodili potomky s lidmi. Tyto napůl lidské a napůl spartské děti se nazývaly kříženci.

Na druhé straně stáli Chtónští – Spartané s krvavě rudýma očima.

Jejich schopnosti ubližovaly – členové těchto rodů dokázali mučit, ovládat mysl a působit bolest.

V celé historii se našly jen čtyři rody Chtónských. Zrodily se na samém počátku vzniku Sparty.

Na rozdíl od olympských rodů, které vznikaly a zanikaly, tyto čtyři přežily.

Vše.

Byla to proslulá chtónská čtveřice – rody Háda, Afrodity, Artemidy a Área.

Každý z nich měl jen hrstku členů.

S lidmi se téměř nemnožili, neboť smrtelníci byli příliš slabí na to, aby jejich sílu vůbec unesli.

Přidalo se k nim jen pár vyvolených bytostí s těmi nejtemnějšími schopnostmi.

Mezi těmito dvěma frakcemi panovalo napříč historií křehké příměří.

Federace, v jejímž čele stáli nejmocnější z Olympanů, zajišťovala mír.

Na přelomu jednadvacátého století se však zhroutil.

Začala Velká válka.

Čtyři chtónské rody zaútočily na padesát rodů olympských, pokusily se svrhnout federaci a převzít vládu nad Spartou.

Čelili drtivé přesile – čtyřiadvacet Chtónských proti stovkám Olympanů.

Kvůli zdrcující síle schopností Chtónských však konflikt zuřil po celá desetiletí.

Nejslabší olympské rody padly jako první, zatímco je Chtónští nemilosrdně štváli jako zvěř a rozhazovali jejich těla po celém světě.

Ti nejsilnější z Olympanů spojili síly a vyrazili do boje za pomstu.

V roce 2045 zbývalo už jen osm nejstarších a nejmocnějších olympských rodů: Diův, Hérin, Athénin, Hermův, Poseidónův, Démétéřin, Apollónův a Dionýsův.

Válka dospěla do patové situace, oběma stranám docházely síly.

Sparta balancovala na pokraji zhroutení.

Čtyři vůdci chtónských rodů přežili, ale všech jejich dvacet dětí padlo do zajetí a zemřelo.

Kdyby válka pokračovala dál, nebylo by čemu vládnout.

Proto spolu protivníci podepsali příměří.

V nové federaci měli Olympané ještě větší početní převahu než dřív.

Mír byl obnoven.

O pár let později, v roce 2050, se na Zemi zničehonic objevili Titáni – nesmrtelné, monstrózní bytosti – a začali masakrovat lidstvo.

Federace pod vedením Olympanů to pojala jako příležitost znovu se představit lidem.

Bohové povstali.

A zároveň využili šanci k tomu, aby potrestali Chtónské.

Federace rozhodla, že za problém s Titány na Zemi budou zodpovědní všichni zbývající Chtónští spolu se svými syny a temnými bytostmi, které se k nim kdysi přidaly, a budou muset odčinit napáchané zločiny a válečné násilí.

Vznikla nová organizace. Říkalo se jí Shromáždění smrti.

Ale tím to neskončilo.

Chtónští a bytosti byli navíc donuceni bojovat s Titány – i mezi sebou navzájem – v dolomitském koloseu.

Zvrácený turnaj dostal jméno Spartské utkání gladiátorů.

SUG se rychle stalo nejnásilnějším turnajem, jaký kdy svět poznal.

Zahájilo novou éru brutality.

O téměř půlstoletí později se Titáni stále potulují po Zemi, Chtónských pomalu přibývá a potomci Olympanů slábnou.

Federace opět bojuje o udržení moci.

A dění začíná znovu směřovat k válce.

Sparta je rozpolcenější než kdy dřív.

Aby federace udolala narůstající rozkol, zavedla kontroverzní zákon
o sňatcích.

Chtónští se ho okamžitě pokusili sabotovat.

A tím začíná náš příběh.

AB INITIO

*„Na přelomu století tleská celá Sparta;
Federace padá na kolena před tím, kdo odhalil bohy.“*

– Osud, 2050

I HAD

ALEXIS: ROK 2090

„Kdo jsi?“ sykl mi do ucha tichý ženský hlas.
Trhla jsem sebou a zmateně zamrkala.
Zápěstí mi hořela bolestí. Byla rozedraná do masa.
Přes smaragdovou louku, na níž jsem usnula, se přehnal vánek, stéb-
la trávy a růžové letní kvítí tiše šumělo.
V Montaně panovalo ticho a znepokojivý klid.
Elektrická síť na našem zchátralém parkovišti pro přívěsy – tři sta
kilometrů severně od světél města Helena – mlela z posledního.
V roce 2050 se objevili Titáni a svět se zhroutil.
Děcka ve škole tomu říkala apokalypsa.
Já to nazývala peklem.
Nikdo netušil, odkud se ti nesmrtelní, lidsky vyhlížející obři s čer-
nými žilami, ostrými tesáky, drápy a nadlidskou rychlostí vzali.
Nikdo neměl ponětí, proč jen tak, pro zábavu, trhají lidi na kusy.
Jejich existence byla dost velkým neštěstím, pokud jste chtěli přežít.
(Já nechtěla.)

Otec John tvrdil, že Titáni se objevili, aby „lidem dali lekci“. Jeli-
kož jsme ale nedělali nic jiného než teatrálně a brutálně umírali, byla
to dost divná lekce.

Zachránili nás přece Sparťané.

„Slyšíš mě?“ naléhal hlas, tentokrát hlasitěji.

Trhla jsem hlavou a začala se rozhlížet, ale na louce nebyla živá
duše.

Zasténala jsem, když mě kvůli prudkému pohybu zápěstí ještě více
rozbolela.

Otec s matkou si zase v koupelně dělali svůj „speciální nápoj“, který
měl zahnat hlad – směs čisticích prostředků, vody a plesnivého droždí.
Chovali se čím dál podivněji.

Příklad z praxe: minulý týden jsem se prý na otce podívala „divně“.
Proto mě svázel drsným provazem, protože jsem „líná, k ničemu a roz-
mazlená desetiletá čubka“.

Dneska ráno už mě nebavilo být přivázaná jako pes. Začala jsem
rukama bušit do kamene a vytrvala, dokud jsem se neosvobodila. Obě
zápěstí mám stoprocentně naštípnutá.

Ale podařilo se ti zmizet.

Dobrá zpráva: otec byl tak mimo, že si nejspíš ani nevzpomene, že
mě přivázel.

Špatná zpráva: potřeboval od Spartské federace nějaké drahé léky –
kdyby tak radši umřel –, ale neměl na ně.

Někdo by se měl o jeho duševní zdraví postarat levnějším způsobem,
třeba ho vzít lopatou po hlavě. (Přesně tohle udělali našemu sousedovi
Paulovi – majzli ho zezadu a bylo.)

„Ty mě slyšíš, že jo... co vlastně jsi?“ zašeptal neviditelný hlas těsně
u mého ucha a já vyděšeně ucukla.

Paráda. Pronásleduje mě duch.

Ostražitě jsem se rozhlédla.

V dálce, na kraji lesa, který obklopoval naše parkoviště pro přívěsy,
se zaleskl ostnatý drát. Z jedné větve visela potrhaná bílá vlajka s Há-
dovým erbem – děsivou psí kostrou s planoucíma rudýma očima.

Byl to pekelný pes.

Pod vlajkou visela cedule s krvavě rudým nápisem: „Armádní zóna Spartské federace – Titánům vstup zakázán.“

Chtónská organizace zabijáků – Shromáždění smrti – rozvěsila své symboly (děsivé vlajky s pekelnými psy, o které nikdo nestál) po celé zóně. Bylo to varování. I mezi zrůdami existují Goliášové.

Každý znal dvanáct spartských rodin, které vládly světu. Osm olympských rodů bylo považováno za „ty hodné“ – jejich schopnosti nikomu neubližovaly. Čtyři chtónské rody byly naopak ztělesněním zla.

Masoví vrazi s temnými schopnostmi.

Zachvěla jsem se.

Tohle století bohů a příšer fakt nestojí za nic.

Ztěžka jsem dýchala skrz zuby a snažila se soustředit na cokoli jiného než bolest, která mi vystřelovala do předloktí.

Co by na mém místě udělali Emmy Noetherová nebo Carl Gauss?

Bohužel jsem si nebyla jistá, jak by se moji hrdinové – geniální historičtí matematici – v takové situaci zachovali.

Bylo by fajn, kdybych to mohla celé prospat.

Nebo umřít.

Prozatím se ale spokojím s tím, že si po sté přečtu autobiografii Emmy Noetherové půjčenou z veřejné knihovny. To pomyšlení bylo jako něžné objetí.

Tedy... předpokládala jsem, že objetí vzbuzuje nějaké takové pocity.

Mě nikdy nikdo neobjal.

Zatím.

A možná ani nikdy neobejme, protože jsem nesnášela, když se mě někdo dotýkal, a lidé mě neměli rádi.

„Povědomě voníš,“ zašeptal ten neviditelný hlas znovu, tentokrát hlasitěji. „Jak se jmenuješ, holčičko?“

Přičichla jsem si k podpaží. Ráno jsem se opláchla studenou vodou z hadice na zahradě, takže jsem cítila jen slunce a trávu. „J-jmenuju se Alexis Hertová,“ odpověděla jsem váhavě. Podlouhlá vystouplá jizva na hrudi, kterou jsem měla snad odjakživa, mravenčila.

„Ty mi rozumíš, člověče? Můžeš se mnou mluvit?“ Hlas zesílil a já nadskočila. „Já jsem Nyx.“

„Ehm... ahoj;“ vypravila jsem ze sebe rozpačitě.

Následovalo dlouhé ticho.

„Proč ti krvácí zápěstí?“ zeptala se Nyx.

„P-pestouni se mě snaží zabít,“ povzdechla jsem si smutně.

„Jsi zvláštní lidská bytost,“ zamumlala Nyx. „Mluvíš o smrti, ale necítím z tebe strach. Něco s tebou není v pořádku.“

„To asi není,“ přisvědčila jsem.

Nyx zasyčela. „Tvé chování je znepokojivé. Potkala jsem nesmrtelné Spartány, kteří se báli smrti víc než ty.“

„Ty jsi duch?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Lžeš.“

Slunce mi náhle zastínil temný tvar – vznášel se jen pár centimetrů od mého obličeje.

Zíraly na mě úzké zorničky v zářivě fialových očích, po tváři mi přejel kluzký rozdvojený jazyk.

„Vidíš, že jsem skutečná,“ zasyčela Nyx.

Byl to... obří černý had dlouhý jako moje noha, se dvěma lesklými tesáky a fialovými očima, a vznášel se ve vzduchu těsně přede mnou.

Vypadal nebezpečně.

Jako predátor.

„Co jsi zač?“ zašeptala jsem.

Lesklá černá hlava se kolébala ve vánku ze strany na stranu, jako by se mě snažila zhypnotizovat. „Jsem echidna, dávný druh neviditelného hada. Samozřejmě, že o nás nic nevíš – lidé o jiných stvořeních nikdy nic nevědí.“

Ztěžka jsem naprázdno polkla. „Jsi jedovatá?“

Tesáky se jí zaleskly, když přikývla. „Mimořádně. Stačil by jediný škrábanec a během pár vteřin bys byla mrtvá.“

„Boží,“ vydechla jsem fascinovaně. „Nechceš být moje kamarádka?“ Nikdy jsem žádnou neměla.

Ve fialových očích se zajiskřilo.

„Dobře,“ zasyčela Nyx a čelisti se jí při mluvení rozevíraly, „ale jen proto, že tvůj život očividně nestojí za nic a já uvízla v téhle barbarské pustině bez jediné duše, se kterou bych mohla prohodit pár slov.“

„Super.“ Natáhla jsem k ní ruku a pohladila ji po lesklé hlavě.

Nyx výhružně cvakla tesáky. „Ještě jednou se mě takhle dotkneš a zakousnu tě, holčičko – nejsem žádný zblešený pes.“ Povýšeně si odfrkla. „Tohle je jen dočasná dohoda.“

Rozesmála jsem se.

Byla legrační.

O pár hodin později, když jsem se svou novou nejlepší kamarádkou pobíhala po louce a snažila se nemyslet na bolavá zápěstí, se slunce na ohnivě růžovém nebi začalo sklánět k obzoru.

Jestli se do přívěsu nevrátím před setměním, zamknou a já budu muset přespát venku.

Byla jsem pevně rozhodnutá spát dnes v noci uvnitř.

„Vrátíme se spolu,“ zašeptala jsem a rozběhla se. Nyx se stala opět neviditelnou, plazila se vedle mě a hlavou se občas letmo dotkla mé nohy.

Stihly jsme do přívěsu dorazit těsně před soumrakem – i když ne, že by si toho někdo všiml.

Matka s otcem seděli venku, vyzábli a se skelnýma očima, a popíjeli ze špinavých kelímků svůj „speciální nápoj“. Zornice měli rozšířené, hlavy nepřírozeně zakloněné dozadu, civěli do mraků.

Živí mrtví.

Začala jsem si broukat, abych se uklidnila.

„Vypadají... nemocně.“ Nyxin vlhký jazyk mi přešel po uchu, když se zvedla a plazila se za mnou do přívěsu. „Chceš, abych je zabila?“

„Ne,“ zašeptala jsem a vedla ji chodbičkou dál. „To se nedělá.“

Lampa na stěně zeleně poblikávala, elektřina tiše bzučela námahou, jak se snažila udržet tenhle chatrný přívěs – hromádku kovu a dřeva z časů před Titány – při životě.

Jediný větrák namířený na postel pěstounů nezvládal ochladit zbytek prostoru.

Letní vzduch byl těžký a lepkavý.

Nyx cvakla tesáky. „Jak myslíš, ale jednou je pro tebe zabiju, děvče.“

Nesouhlasně jsem hekla. „To přece nemůžeš. Zabíjení je hřích. Je to ta nejhorší věc, jakou můžeš udělat. Zkazí ti to duši. Říká to otec John.“

„Otec John zní jako pitomec a ty jsi moc mladá na to, abys věděla, o čem mluvíš,“ odsekla Nyx. „Až budeš starší, budeš uvažovat jinak.“

Za takové řeči půjde určitě do pekla.

Počkat – neřikal otec John, že hadi jsou ďábelská stvoření? Nepůjdu do pekla i já, když se s ní kamarádím?

Věčné zatracení je překvapivě složitá věc.

Zavrtěla jsem hlavou. „Já nikdy nikoho nezabiju,“ prohlásila jsem pevně s neochvějným přesvědčením, které mě hrálo u srdce.

Nyx si pohrdavě odfrkla.

Opatrně jsem se poskládala do kartonové krabice, která mi sloužila jako postel.

Na jejím dně ležel malý kousek bílé látky s osmi písmeny vyšitými zlatou nití. Byly to dupačky, které jsem měla na sobě, když mě našli v sirotčinci. Jediná věc na světě, která patřila jen mně.

Nyx se mi pohodlně stočila v klíně a já cítila její váhu a zvláštní klouzavý pocit.

„Můžeš mluvit se všemi lidmi?“ zeptala jsem se šeptem.

„Ne, holčičko,“ odpověděla Nyx tiše. „Je neobvyklé, že mě slyšíš. Můžu mluvit jen se svými – a těch už moc nezbylo.“

„Tak to je podle mě fajn,“ zamumlala jsem ospale. „Teď mě neopustíš, protože spolu můžeme mluvit... Vždycky jsem chtěla mít kamarádku... ale žádné zabíjení... slib mi to.“

„Já nedávám hloupé sliby. A už žádné povídání,“ zasyčela Nyx. „Spíme.“

Teprve později mi došlo, že když jsem s ní mluvila, vůbec jsem nekoktala.

Zvířata mě neděsila.

Jen lidé.

A tak se z toho patnáctikilového, neviditelného a jedovatého hada stala moje nejmilejší společnost.

Ano, skamarádila jsem se s první příšerou, kterou jsem v životě potkala.

Buch.

Buch.

Buch.

Buch.

O pár hodin později jsem se s trhnutím probudila.

Z přední části přívěsu se ozývalo hlasité bouchání.

Matka s otcem kleli a vrávoravě se štrachali z postele směrem ke zdroji toho otravného, monotónního rámusu.

Zvedla jsem se a opatrně vykoukla z krabice. Nyx něco zamumlala, ale neprobudila se.

U dveří stála drobná stařena se sněhobílými vlasy a pronikavě fialovýma očima.

V obličeji měla vážný výraz.

Vedle ní se tiše hrbil hubený človíček v kápi.

„Co to má jako bejt, do prdele?“ štěkla matka a zamračila se na vetřelkyni – vypadala mnohem střízlivěji než předtím. „Tady náš nápoj neprodáváme – budeš si muset počkat do pondělí a dojít si pro něj do lesa jako všichni ostatní.“

Otec stojící vedle ní nesrozumitelně blábolil.

„Děkujeme za velkorysou nabídku,“ pronesla stará žena tónem, který naznačoval pravý opak.

Odkáslala si.

„Jsem zde z rozhodnutí vlády Spojených států vedené Spartskou federací. Do pěstounské péče vám bylo přiděleno druhé dítě. Každý měsíc vám budou zasílány potravinové lístky na pokrytí jeho potřeb. Jmenuje se Charlie.“

Netušila jsem, že se děti pěstounům doručují až ke dveřím.

Než kdokoli stačil zareagovat, stará paní s překvapivou silou strčila Charlieho do přívěsu a zabouchla za ním dveře.

Matka po něm šlehla pohrdavým pohledem. „Tohle si s nima ještě vyřídíme. Taková pakárna. Žádný další jsme nechťeli, dyť neuživíme ani to první.“

Teď už nejsem ani člověk, jsem „to“.

Otec se dopotácel ke starému odřenému gauči, svalil se na něj obličejem dolů a okamžitě začal chrápat.

Matka popadla Charlieho za vychrtlou paži a dotáhla ho ke mně. Strnula jsem, pevně stiskla víčka a předstírala, že spím.

„Ty, kluku, budeš spát vedle... Alex... místa je tam dost.“

Podle té dlouhé odmlky si zřejmě nemohla vzpomenout, jak se jmenuju. *To je ale nezdvořilé.* Žiju s ní skoro deset let.

Matka s hlasitým dupáním odkráčela. Skřípání rozvrzaných pružin oznámilo, že si vlezla do postele.

Otevřela jsem oči na maličkou škvírku.

Charlie klečel přímo přede mnou.

Zalapala jsem po dechu.

Jeho oči měly nepřírozeně žlutý odstín, skoro svítily ve tmě.

Bledý špičatý obličej mu rámovaly mastné světlé vlasy a pod očima měl výrazné tmavé kruhy.

„J-já jsem Alexis,“ zašeptala jsem obezřetně a natáhla k němu pomohžděnou ruku. Moje bolavé zápěstí se třásl, zatímco jsem čekala, co Charlie udělá.

Bude se mi posmívat kvůli koktání?

Zíral na moji ruku, ale nepřijal ji.

Kdyby neměl otevřené oči, skoro bych si myslela, že je mrtvý. Ani se nepohnul.

Pomalu jsem ruku stáhla a posunula se, abych mu v krabici udělala místo.

Byli jsme malí a vešli se do ní oba.

Nenápadně jsem přesunula Nyx na druhou stranu.

„Mně je deset,“ nadhodila jsem tiše. „Tobě je... taky deset?“

Charlie zavrtil hlavou a pak se opatrně posadil vedle mě. Pořád nepromluvil.

„Jsi mladší?“ zeptala jsem se.

Přikývl ve tmě.

„Devět?“

Znovu přikývl.

„Tak to jsi teď asi můj mladší brácha. Nemusíš se bát, budu na tebe hodná,“ slíbila jsem mu rychle. „A s pěstouny to umím. Když budeš dělat, co já, přežiješ to. Ochráním tě.“

„N-nemusíš,“ zašeptal potichu.

Štouchla jsem do něj loktem. „Vím, že nemusím. Ale chci. Postarám se o tebe.“

Oči se mu ještě víc rozšířily.

„Co je?“ zeptala jsem se tiše.

Zavrtěl hlavou, jako že nic, ale na rtech se mu objevil nepatrný úsměv.

V hrudi se mi rozlilo teplo a usmála jsem se na něj.

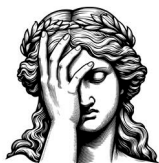
Ještě ráno jsem neměla ani jednoho kamaráda.

Teď mám hned dva.

Můj život se začínal obracet k lepšímu.

2

OBLUDA

ALEXIS: ROK 2091

Atmosféra v přívěsu byla v lepším případě napjatá a v horším pořádně zrádná.

Venku skučel vítr, únorová bouře zuřivě chrlila sních.

Vichr a tma všechno zahalily do stínů. Slabé zelené světlo v rohu poblikávalo a pokoušelo se přežít z nepatrného množství elektřiny, které na náš přívěs připadlo.

Panovala hluboká noc, a právě proto byla Nyx venku na lovu. Říkala, že ve tmě se loví snáz.

Věřila jsem jí to.

„Musíme okamžitě jednat,“ zašeptala matka v kuchyňském koutě otci. *O čem to mluví?* Žaludek se mi stáhl a v hrudi mě bodlo zlé tušení.

Mysleli si, že spíme.

Charlie vedle mě klidně oddechoval.

Ale já byla úplně vzhůru.

Charlie s námi bydlel od léta a už teď byl tím nejlepším bratrem, jakého jsem si kdy mohla přát.

Byl tichý a nesmělý, ale to mi nevadilo. Trávil se mnou každý den a dovolil mi, abych mu pomáhala s úkoly z matiky. Nikdy se mi neposmíval kvůli mému koktání. Nikdy mi neřekl, že jsem hloupá.

Vlastně od našeho prvního setkání neřekl víc než tu jednu jedinou větu. Ale mně to nevadilo.

Poprvé v životě jsem se necítila sama.

Matka něco zašeptala. Nerozuměla jsem jí, ale tón jejího hlasu zněl zlověstně.

Jediný problém byl v tom, že s pěstouny to šlo od desíti k pěti.

V místní potravinové bance zbývalo míň zásob než kdy dřív. Polovina potravinových lístků, které dostávali za mě a Charlieho, byla k ničemu, protože v zimě se nedalo sehnat maso ani mléko.

Všichni jsme hladověli.

Ještě víc než obvykle.

Kvůli mrazu navíc téměř nikdo z okolních sousedů nevycházel z přívěsu, což znamenalo, že pěstouni neměli komu prodávat svůj „speciální nápoj“.

Matka znovu promluvila. Ztišila hlas, takže jsem musela pořádně natahovat uši.

„Musíme se Charlieho zbavit,“ zašeptala. „Nikdo se to nedozví.“

Otec souhlasně zabručel.

Ztuhla jsem strachy.

Ne.

To nemůžou.

Jenže mohli.

Školu zavřeli už před několika týdny, protože se po zledovatělých silnicích nedalo jezdit. Proto nejspíš zrovna teď kuli ty své pikle.

Neumřeli jsme hlady jen proto, že nám pár hodných učitelů občas věnovalo zbytky svého jídla. Ale s každou další sněhovou bouří se všechno zhoršovalo.

Tady na venkově v severní Montaně jste uprostřed zimy mohli provést cokoli komukoli – a nikdo by se to nedozvěděl dřív než na jaře.

Jemně jsem Charliem zatřásla.

Zmateně na mě zamrkal svítivě žlutýma očima. Třásl se, od úst nám stoupala pára, která se držela ve vzduchu. Jeho bledá kůže byla téměř průsvitná.

„Jdi se schovat do koupelny, hned,“ zašeptala jsem bezhlasně. „Zamkni se tam.“

Charlieho oči se při pohledu na můj napjatý výraz rozšířily děsem.

„Ať uslyšíš cokoli, nevycházej,“ zašeptala jsem rychle. „Jen kdyby se to... zvrtno... a nezbyla jiná možnost, použij telefon a zavolej první pomoc. Vytoč tři sedmičky.“

Telefon byl připevněný v koupelně na zdi pod skleněným krytem s nápisem „Pouze pro případ nouze“. Musela ho mít každá domácnost, kdyby došlo k útoku Titána.

Matka ho namontovala právě do koupelny, protože prý nechtěla mít „ten hnus celej den na očích“.

Totéž říkala i o mně.

Charliemu se zatajil dech, když mu došlo, co se děje.

Telefonní linka vedla jen k místním záchranným jednotkám, ale ty zasahovaly až po tom, co se něco stalo.

Na Titány stát reagoval okamžitě – všechno ostatní jste si museli vyřešit sami.

Zbývalo koneckonců jen deset žijících chtónských Sparťanů a jen pět z nich bylo aktuálně schopných lovit desítky titánských oblud.

Shromáždění smrti bylo zoufale poddimenzované.

Od Velké války se z chtónských rodů narodilo jen pět dětí. Všichni je znali.

Augustus, Charón, Patro, Achilles a Helena.

Technicky vzato tu bylo ještě jedno dítě – Medúza –, ale ta byla zavržená v Podsvětí, nechvalně proslulé spartské věznici s nejvyšším stupněm ostrahy.

Existovalo také pár bytostí, které bojovaly ve službách Shromáždění po boku vůdců chtónských rodů, ale ty měly děti jen výjimečně.

A protože se Chtónští ke Shromáždění připojovali až po dosažení nesmrtelnosti, tedy ve dvaceti letech, momentálně žil jen jeden mužský

dědic, plnokrevný Chtón, který už měl věk na to, aby bojoval po boku vůdců.

Augustus, dědic rodu Área.

Třiadvacetiletý syn Área a Afrodity.

Jako další měl dosáhnout plnoletosti Charón, osmnáctiletý syn Artemidy a Ereba.

Augustova sestra Helena byla osmiletá dědička rodu Afrodity.

Moc se o nich nevědělo, protože dědicové byli nechvalně proslulí svým samotářstvím.

Byli to moderní spartští elitáři – o jejich důležitosti a moci mohli lidští panovníci jen snít.

Posledními z chtónských dětí byli dva vzácní kříženci, napůl lidé, kteří se jmenovali Patro a Achilles.

Patrovi z rodu Afrodity bylo třináct a Achillovi z rodu Área čtrnáct.

Byli budoucností Shromáždění smrti, ale dokud nedosáhli dospělosti, nezbývalo na boj s Titány dost oblud.

Lidstvo bylo i nadále ve smrtelném nebezpečí.

Federace sice udržela civilizaci na vratkých nohou, ale nevěnovala pozornost ničemu, co nebylo nezbytně nutné.

Charlie a já jsme nikoho nezajímali.

Byli jsme neviditelní.

„Utíkej, rychle,“ pošeptala jsem mu, naklonila se k němu a objala ho tak pevně, jak jen mi to moje bolavé paže dovolily. „Zvládneme to. Bude to dobré.“

Oba jsme se třásli.

Když jsem ho pustila, Charlie přikývl a beze slova se odplížil do koupelny.

Emmy a Carl bojovali za to, aby se stali matematickými průkopníky. Emmy čelila démonům své doby a vytrvala.

Buď jako ona, Alexis.

Chtělo se mi předstírat, že jsem matku neslyšela.

Ale slyšela jsem ji.

Tohle nezvládnou.

Oni byli dva a já byla sama. Na svůj věk jsem sice byla vysoká, ale ne zas tak moc.

Ti dva byli vyšší.

Zvládneš to.

Rozechvěle jsem se nadechla a vstala.

V zápěstích mi tepala bolest, jako by se staré rány znovu otevřely. Promnula jsem si gumičky, kterými jsem maskovala své vystouplé jizvy.

Moje činy budou mít následky – tak to v pekle chodí.

Potřebuješ plán.

Pomalů jsem vešla do kuchyně, kde ti dva vestoje usrkávali svůj „nápoj“. Rozkročila jsem se.

Plán jsem neměla žádný.

Asi na dvanáctý pokus jsem konečně sebrala odvalu promluvit.

„Jestli z-zkusíte u-ubližít Charliemu, b-budete m-muset ublížit m-mně,“ řekla jsem. „Povím na vás, co jste chtěli u-udělat, a za-zavřou vás, n-navždycky.“

Nezáleželo na tom, jak moc jsem se snažila. Pokaždé jsem nejvíc zadržávala, když jsem mluvila s nimi. Jen s Charliem a Nyx moje kokotání úplně zmizelo.

Otočili se ke mně jako ve zpomaleném záběru.

Oči měli vytřeštěné, zorničky rozšířené, pohled zastřený. Rty slepené tekutinou. Stíny ještě více zdůrazňovaly vrásky na jejich vyhublých tvářích.

„Cos to kurva řekla?“ vypravil ze sebe otec.

Matka se usmála a na okamžik odhalila holé dásně a tři zkažené zuby.

Mrštila prázdnou sklenicí na podlahu. Ozvalo se hlasité řinčení střeptů na popraskaných dlaždicích.

Cukla jsem sebou a málem vykřikla.

„Co kdybychom vás prostě zabili oba?“ zachechtala se. „Stejně už nemáme co ztratit, pomalu tu chcípáme hladý.“

Po spáncích mi stékaly krůpěje potu a okamžitě tuhly mrazem. Každá buňka v mém těle mi říkala, ať utíkám.

Zůstala jsem stát. Otočila jsem se a hledala cokoli, čím bych se mohla bránit. Popadla jsem starý rozbitý toustovač a hodila ho po nich.

Zasáhl otce, který zasténal a o krok ustoupil.

Na okamžik se rozhostilo nevěřící ticho.

Špatný plán.

Otec odkopl toustovač stranou.

„Ty... co si to sakra dovoluješ?!“ zařvala matka.

Pak se na mě vrhli. Vřískot, pěsti, zuřivost.

Vzdáleně jsem vnímala, jak se mi do chodidel zabodávaly skleněné střepy, když mě matka držela za ramena, cloumala mnou a ječela mi do obličeje nechutné nadávky. Její dech páchl po čistících prostředcích.

Otec mi dal pěsti do levého oka, ale já nic necítila.

Ztratila jsem pojem o čase.

Po celoživotních strastech si mozek na utrpení zvykne. Věděla jsem, jak zůstat při vědomí i během výprasku. Byla jsem na to zvyklá.

Stačilo zatnout břicho a zadek.

Tiše si pobrukovat.

A na nic nemyslet.

Taky pomáhalo představovat si, že jsem mučený hudební génius z devatenáctého století, který právě v bolestech skládá brutální operu.

V hlavě mi začala znít melodie.

Strašidelná, temná.

Slyšela jsem ji jen já.

Uhnula jsem, ale matčina pěst mi přesto přešla po levém uchu. „Ty líná, nevďěčná couro, jak se opovažuješ nám po tom všem, co jsme pro tebe udělali, vyhrožovat?“ Její řev přerušilo ostré zvonění v mých uších (škoda, začínala znít dost zajímavě).

Zavravorala jsem a otočila se.

Další rána mě zasáhla z boku do hlavy.

Kuchyň byla úzká, otec musel couvnout, zatímco matka dál útočila.

Snažila jsem se jejím ranám vyhnout, ale znovu mě praštila do stejného místa a všechno se rozmazalo. Neviděla jsem, neslyšela.

Temnotou se rozléhala klasická hudba – halucinace.

Jen mlhavě jsem vnímala světlo pronikající přes moji narušenou rohovku. Půlka zorného pole zčernala, naslepo jsem drápala matku do tváře a krku, za nehty mi ulpívala její krev.

Zachytila jsem se jejího trička.

Něco křičela, ale nedokázala jsem rozeznat jednotlivá slova.

Její pěst mě zasáhla do úst a moje krev jí vystříkla na rozdrásaný obličej. Zuby nehty jsem se snažila vytrvat, zoufale jsem je chtěla udržet dál od Charlieho.

Zoládneš to. Unaví se. Pak najdi skulinu.

„Pust mě dovnitř, Alexis, okamžitě mě pust dovnitř!“ ozval se zvenčí Nyxin hlasitý sykot. Musela se právě vrátit z lovu a uslyšela ten chaos.

Pomůže ti ochránit Charlieho.

Vrhla jsem se ke dveřím, ale otec mi byl v patách.

Strhl mě zpátky do kuchyně (do pekla) a mrštil mnou směrem k matce (démonovi z pekla).

Její další rána mě zasáhla z boku do hlavy, všechno hořelo. Rvala jsem se s ní a škrábala ji.

„Okamžitě mě pust dovnitř!“ Nyx zuřivě narážela do přívěsu, až se celý třásl.

Matka mi vrazila pěstí do levého oka a kolem mě explodovalo světlo. Moje zorné pole obklopila tma.

Všude byla krev.

Matka mi ječela do obličeje a já ječela na ni. *No vida, už jsme sladění. Mozart by z nás měl radost.*

Další rána do hlavy a moje prsty povolily, všechno se začalo točit.

Soustřed se. Poddáváš se tomu, Alexis. Drž se.

Zvedla se ve mně ostrá a žhavá vlna paniky, jako by mi někdo vrazil nůž do hrudi. Charlie je v nebezpečí. Neopovažuj se teď omdlít.

PRÁSK!

Svět explodoval – okno vedle nás se rozpadlo na milion kousků.

Střepy bubnovaly na podlahu jako déšť. *No vida, crescendo.*

Couvla jsem, uklouzla na skle a krvi a marně se snažila chytit balanc.

Nebylo kam šlápnout.

Právěs byl postříkaný rudými cákanci, protože *něco* vniklo dovnitř oknem.

Otec ukazoval prstem – nejdřív na mě, pak na matku – a oba ječeli jeden na druhého. Já jsem ukázala na dřež a také zařvala.

Vyjekli a uskočili. Začali se postrkovat, aby se dostali co nejdál od příšery ve dřežu, kterou si zjevně představovali. Postrkování přerostlo v pěstní souboj, začali se prát.

Zabralo to líp, než jsem čekala.

Z ničeho nic mi hrudní kostí projela vlna bolesti.

Bezva. Je mi jedenáct a mám infarkt. Normálně bych to přivítala s nadšením, ale dnes ne. Charlie mě potřebuje.

Matka popadla nůž a začala s ním máchat jako šílená. Ječela něco nesrozumitelného o rudém ďáblu a visela na mně očima.

Zbláznila se.

Přišla o rozum.

Její mysl byla otrávená.

Snažila jsem se vyhnout jejím výpadům, ale zakopla jsem o něco tvrdého na podlaze a spadla na zadek.

Ustoupila ode mě.

Střepy se mi zaryly do dlaní, něco zmrzlého mi plesklo o nohu a já ztuhla hrůzou. Vrhla jsem se dopředu a začala naslepo šmátrat kolem, až jsem nahmatala neviditelné tělo.

„Ochráním tě,“ zasyčela Nyx.

Vrhla se kvůli mně dovnitř oknem. Jen díky ní jsem se zachránila.

Panika v mé hrudi se ztrojnásobila. Ne. *Ne, jí se nesmí nic stát.*

Křečovitě jsem se jí chytla, pevně se ovinula kolem jejích ledových šupin a přimkla se k ní vši silou, co mi ještě zbývala.

„Zůstaň u mě,“ šeptala jsem zoufale. „Musíme chránit Charlieho. Ne mě,“ vysvětlovala jsem jí udýchaně.

Zasyčela.

V duchu jsem si broukala horečnatou melodii.

Evolucionisté se mýlili. Nevyvinuli jsme se z primátů – my jsme z nich *zdegenerovali*.

S prsty svírajícími Nyxiny ledové šupiny jsem nás obě táhla dozadu po podlaze.

Zachytila jsem se kliky na dveřích do koupelny a začala se zvedat. Otevřely se a my vpadly dovnitř.

Nechal je kvůli mně odemčené.

Rychle jsem za námi zamkla.

Z kuchyně se ozýval řev, matka s otcem ječeli něco o ďáblu.

V rohu stísněného prostoru ležel Charlie stočený do klubíčka.

Jeho vyhublé tělíčko se krčilo mezi záchodovou mísou a stěnou. Příliš velké usazené oči se na mě vyděšeně podívaly, pak ještě víc zbledl a sklonil hlavu, jako by se chtěl schovat.

Nyx sebou v mých rukou prudce škubla. „Pust mě,“ zasyčela. „Muším ty bastardy zabít za to, co ti udělali.“

Charlie nereagoval a mě to ani nepřekvapilo. Už dávno jsem se smířila s tím, že Nyx slyším jen já.

Všichni si zkrátka mysleli, že jsem podivínka, co si povídá sama se sebou.

To s tou podivínkou se ještě dalo zpochybnit (vlastně ne – ve volném čase jsem psala fanfikce o Emmy Noetherové a Carlu Gaussovi).

Bolest v mém hrudníku zesílila a já ztěžka zalapala po dechu. „Zůstaňme tady s Charliem – ať se zabijí navzájem.“

Symfonie v mé hlavě nabrala na rychlosti.

Nyx po mně vylezla nahoru a obtočila se mi kolem krku a ramen jako neviditelná šála.

Charlie v rohu začal hlasitěji vzlykat.

Taky bych brečela, ale moje tělo bylo omámené adrenalinem.

A navíc jsem za celých jedenáct let vůbec nic necítila.

Takže tak.

Namáhavě jsem oddechovala, doplazila se k záchodu a sundala z nádrže na vodu těžké porcelánové víko.

Pak jsem se postavila vedle dveří, zvedla svou provizorní zbraň nad hlavu a zavřela oči.

Až vejdou dovnitř, praštím je a Nyx je kousne.

Charliemu nikdo neublíží. Nikdo mi ho nevezme. Nikdy. Je v bezpečí. Já ho ochráním.

Hrudníkem mi znovu projela ostrá bolest.

Tak silný záchvat paniky jsem ještě nezažila.

Gis a vrcholící crescendo.

Ztěžka jsem oddechovala a nutila své roztřesené paže, aby zůstaly nahoře. Vyděšený Charlie se v koutě kolébal.

Pro něj zvládnou cokoli.

Nebyl to můj bratr, ale jak říkával otec John: „Krev úmluvy je hustší než plodová voda.“

Ve dne v noci jsme spolu přežívali v tomhle pekelném přívěsu. Spali jsme spolu v krabici. Hladověli jsme spolu. A kromě Nyx jsem nikoho jiného než Charlieho neměla.

„Co máš v plánu?“ zasyčela Nyx a její neviditelný jazyk mi přejel po tváři.

„Když sem vejdu,“ odpověděla jsem rozhodně a protáhla si krk, „uděláme to. Zabijeme je.“

Ozvalo se ostré prásknutí činelů.

Hrudníkem mi projela další vlna bolesti.

Charlie se rozvzlykal ještě hlasitěji.

Dělo se toho až moc najednou.

„Skvělý plán,“ sykla Nyx.

Pěstouni vyhráli. Udělali ze mě vraha.

Matka za dveřmi koupelny nelidsky zakvílela a všechny chloupky na mém zátylku se zježily. Ten zvuk byl tak odporný, že mě v mžiku přemohla čtyřnásobná panika. Lapala jsem po dechu, pálení v hrudníku se skoro nedalo vydržet.

Za dveřmi zaduněly těžké kroky.

Paže se mi trásly vyčerpáním, když jsem zvedla zažloutlý kus keramiky ještě výš, připravená se rvát.

Otec odněkud zblízka zakřičel: „Děcka, pomozte, rychle... něco jí ubližuje!“

Zarazila jsem se.

Co to řekl? On nás vážně prosí o pomoc? Nás, které chtěl zabít?
Nejspíš mu přeskočilo.

Charlie zasténal a schoulil se do ještě menšího klubíčka.

Zavřela jsem oči a ani se nepohnula.

Nářek za dveřmi se změnil ve sborovou agónii.

„Děcka, volejte 777! Matku má Titán!“ zaječel otec a vrazil do dveří,
až se zatřásl. „Alex, dělej něco!“

Tu přezdívku jsem nenáviděla.

A žádnou matku jsme neměli.

Žádnou opravdovou matku.

Z kuchyně se ozval zvuk, ze kterého se mi zvedl žaludek.

Krev a násilí Titány přitahovaly, ale tohle parkoviště pro přívěsy
bylo plné bolesti skoro každý den. *Proč by zaútočili právě teď? Nedávalo to
smysl, leda že by...*

Zalapala jsem po dechu – okno zůstalo po Nyxině vniku dokořán,
takže přívěs nebyl uzavřený jako obvykle.

A dovnitř se dostala bestie.

Těžký poklop v mých rukou se nekontrolovaně roztřásl. Po krku mi
přejely ledové šupiny – Nyx se zřejmě chystala do útočné pozice.

„Něco neviditelného ji trhá na kusy – to je... to je... musí to být
jeden z nich... prosím, volejte... prosím, pomozte!“ štkal otec za dveřmi.

Panty zavrzaly, jak se do nich znovu opřel celou vahou.

Bolest mě zlomila v pase, hrudník jsem měla v jednom ohni.

Matčín křik zesílil, otec nařikal a bušil do dveří koupelny. „Zavolejte
Spartány. Prosím, děcka. Má pěnu u pusy. Je to... strašný.“

Někdo ji napadl a on byl u dveří. Opravdu se to dělo. Byli tu Titáni.

Pevně jsem sevřela víčka.

Charlie plakal čím dál hlasitěji.

Orchestr dohrával poslední větu.

Do dveří bušil zoufalý muž, horečnatě žadonil o pomoc a mně se
nekontrolovatelně třáslы ruce.

Krev mi stékala po tváři a kapala na zem.

Dvěře se otřáslы.

Umírající křičela.

Zněla přízračná klasická hudba.

„Jsi silná,“ zašeptala Nyx. „Jsi statečná.“ Šupiny mě pohladily po tváři, jako by mě chtěla utěšit. „Zvládneš cokoli – poslouchá tě celý vesmír.“

Moje slzy se mísily s krví a stékaly mi po bradě.

Nepohnula jsem se. Neotevřela jsem oči.

Telefonu na stěně se nikdo ani nedotkl.

Ozvalo se příšerné bubláni a pak... ticho. Ozýval se jen otcův zlo-
mený pláč.

Hudebníci odložili nástroje a uklonili se.

Zatajila jsem dech a čekala. Čekala jsem, až začne vydávat stejný
zvuk jako matka. Až se dveře rozletí. Až budu muset bojovat s Titánem.
Čekala jsem na smrt.

Minuty plynuly.

Pořád jsem čekala.

„Myslím, že je to pryč,“ řekl otec zoufale. Pak se s hlasitým třesknu-
tím něco převrhlo – asi klopýtł. Vstupní dveře bouchly a jeho hlas po-
stupně ztichl, jak běžel k sousedům a křičel o pomoc.

Neodložila jsem svou zbraň.

Charlie tiše vzlykal.

Bolest za mou hrudní kostí pomalu odeznívala a všechno kolem mě
ztrácelo ostré obrysy.

Zvuky, pohyby, světlo – všechno mi splývalo do mlhy.

Čas se změnil.

Charlie se ke mně ospale přitulil. Zamrkala jsem, abych se probírala.

Slabé zelené světlo nad námi poblikávalo a pod sebou jsem nahma-
tala známý ošuntělý gauč. Na přívěs padla noc, za oknem se tiše snášel
sníh.

Bouře utichla.

Charlie mi spal v náručí a neviditelná Nyx se mi pod mikinou pevně
ovinula kolem trupu. Po přívěsu pobíhali cizí lidé. Někdo zmínil, že to
nahlásili sousedé.

Nade mnou se skláněly dvě cizí tváře.

Trhla jsem sebou a snažila se odtáhnout co nejdál z jejich dosahu. Zdravotníci – muž a žena – si toho nevšíмали. Narušili můj osobní prostor a na jejich jmenovkách se zaleskl zlatý lev Diova rodu.

Kdybych měla ještě aspoň špetku síly, začala bych křičet.

Dokázala jsem však jen zasténat.

Nanášeli mi něco na ty největší škrábance na obličej, rukou a nohou a já se zachvěla.

„Nehýbej se,“ okřikla mě zdravotnice. „Tohle je extrémně drahý spartský hojivý gel. Zbývá nám ho už jen troška. Až dojde, budeš mít smůlu.“ Znechuceně našpulila rty.

Mně nevadí ta mast. Vadí mi, že se mě dotýkáš.

„Měla bys být vděčná, že ti ho vůbec dáváme,“ uchechtl se její kolega. „Tahle lahvička je prošlá, jinak bychom jím na tebe neplýtvali. Olympským laboratořím trvá celá léta, než takové zázračné medikamenty vyvinou.“

Přála jsem si, aby prošlá nebyla.

Zhluboka jsem se nadechla, broukala si klasickou melodii a soustředila se na pozitiva – pár kroků ode mě právě lidé v bílých ochranných oblecích zapínali matku do pytle na mrtvolu a otec se venku ve sněhu hádal s vyšetřovateli.

Samá radost.

Dvěře přívěsu se s prasknutím zabouchly.

„Nehýbej se,“ štěkl znovu zdravotník, chytil mě za tváře a začal mi tamponkem čistit levé oko.

Vsadím se, že nikdy nestudoval víc než základy kalkulu. Carl Gauss by se mnou takhle nemluvil.

Přede mnou poklekl vysoký policista – celý v černém, u boků lesklé spartské zbraně. Na jeho průkazu jsem zahlédla divokého koně Artemidina rodu s krvavě rudýma očima.

Zapnul nahrávání a oslovil mě hlubokým hlasem, jako by chtěl uklidnit vyplašené zvíře.

„Potřebujeme, abys nám řekla, co se stalo. Způsobil ti tahle zranění tvůj otec? Uhodil tě?“ zeptal se tiše, jako by na tom záleželo.

Oba jsme věděli, že nezáleží.

Bití a napadení už se nestíhalo. Existoval jen jeden zločin, na jehož potírání systém Spartské federace vynakládal prostředky.

„Není to můj otec,“ opravila jsem ho a můj hlas zněl divně. „Jen pěstoun. A jo. U-ublížil mi.“

Policista zaujatě přivřel oči. „A kdo napadl tvoji matku? Kdo ji zabil? Vzpomínáš si –“

„Řekni jim, co se stalo, Alexis!“ ječel otec zvenčí. „Řekni jim, že to byli Titáni! Víš, že jsem byl –“ Jeho hlas zanikl v zaskučení, jako by ho někdo praštil.

Můj mozek tu větu dokončil za něj: *na kolenou u dveří do koupelny, brečel a žadonil, ať zavoláš Spartány.*

„Nevšímej si ho,“ řekl policista. „Kdo zabil tvoji pěstounku? Můžeš mi říct pravdu. Byla... celá od krve a měla pěnu u úst... byl to mimořádně... brutální útok.“

Otevřela jsem pusy, abych řekla, že to musel být Titán, ale žádná slova ze mě nevyšla.

Charlie mohl dneska umřít. Nyx si mohla ublížit. Promnula jsem si zápěstí a podívala se policistovi zpříma do očí.

„Zabil ji otec,“ prohlásila jsem.

Rudé ďábelské oči na jeho odznaku vyčítavě vzplály.

Policista vypnul nahrávání.

„Děkuju. Nic dalšího nepotřebujeme. Systém se o to okamžitě postará. Dnes v noci bude převezen do věznice Spartské federace – doživotí bez možnosti propuštění.“ Přikývl. „Máš ho z krku.“

Zvedl se a vyšel z přívěsu.

Otec začal blekotat něco o tom, jak mě zabije (ambiciózní slova, vzhledem k tomu, že měl šanci a propásl ji), ale pak se zabouchly dveře od auta a rozhostilo se ticho.

Zdravotnice mě sjela znechuceným pohledem a hlasem, který zněl jako pod vodou, mi oznámila: „S tvým okem a uchem už nic nenaděláme. Nemáš nárok na ošetření v nemocnici.“

Netušila jsem, o čem to mluví.

Pak odešla se svým kolegou.

Její pozitivní energie mi bude chybět.

Dělám si legraci.

Matně jsem vnímala, že někdo natahuje kolem stěn přívěsu pásku s nápisem „kontaminovaná zóna“, zatímco jiný pracovník zatlučí přes rozbité okno desku.

Lidé se postupně vytratili.

Čas plynul jako v mlze.

Zamrkala jsem.

Přívěs byl prázdný a páchl dezinfekcí. Připomnělo mi to „speciální nápoj“.

Zelené světlo zářivek vrhalo stíny na stěny, zatímco kolona bílých elektrických spartských vozů mizela v bouři. Na okenních parapetech se tiše usazoval sněh.

Zůstali jsme sami.

Byl to splněný sen. Byla to noční můra.

Třásla jsem se, zuby mi drkotaly. Sundala jsem Nyx a trhaně naznačila Charliemu, aby se na gauči posunul. Pak jsem se vrávoravě dobelhala ke dveřím.

Po několika pokusech se mi podařilo zamknout všechny tři zámky.

Rozklepanýma rukama jsem odtáhla staré křeslo ke dveřím jako barikádu.

Tlumené světlo v zeleném oparu poblikávalo.

Teprve potom jsem ze staré postele – ve které nikdy nikdo nespal – strhla oškubanou přikrývku, lehla si k Charliemu na gauč a přitáhla si Nyx do náručí.

Nemohla jsem usnout.

Když na digitálním budíku bliklo 5.00, vzdala jsem to a odpotácela se do koupelny.

Trubky sténaly a z kohoutku začala chrčet voda z místní studny. Opláchla jsem si obličej ledovou vodou a podívala se do malého zrcadla nad umyvadlem.

Ústa se mi otevřela v němém úžasu.

Kudrny mi trčely do všech stran a zlatohnědou pleť pokrývaly šrámy, modřiny a škrábance.

To ale nebyl ten problém.

Pomalů jsem zavřela pravé oko.

Svět se rozmazal a ztmavl, přestože levé oko zůstávalo otevřené. Když jsem pravé oko zase otevřela, všechno se vrátilo.

Po tváři mi stékala růžová voda.

Ze zrcadla se na mě dívaly nesourodé duhovky. Nebyla to iluze – už jsem neměla dvě tmavé oči.

Moje levé oko bylo bílé.

Pravé černé.

A to nejlepší? To ještě nebylo všechno.

Měla jsem dojem, jako bych se vznášela pod vodou. Zvedla jsem roztrěsenou ruku k pravému uchu a nahlas promluvila. Zvuk zněl zkresleně a staticky. Spustila jsem ruku, zopakovala pohyb – a tentokrát jsem svůj hlas slyšela.

Na levou stranu jsem byla slepá i hluchá.

Zhluboka jsem se nadechla, znovu si opláchla obličej ledovou vodou, uhladila si vlasy a stáhla ramena.

Dívka v zrcadle vypadala klidně. Posetá škrábanci a s děsivě nesourodými očima působila nebezpečně. Mocně. Po její pravici visel na zdi nepoužitý nouzový telefon.

„Kdo je to? Musím znát její jméno,“ prohlásil by Carl Gauss, kdyby ji viděl kráčet po ulici v německém Brunswicku. „Ta dívka bude mou múzou!“

Usmála jsem se.

Moji trýznitelé byli pryč.

Byla jsem volná.

V těch ranních hodinách jsem se spřátelila s druhou obludou, kterou jsem v životě potkala – sama se sebou.

Tedy... aspoň jsem si to myslela.

Později mi došlo, že jsem měla naprostou pravdu, ale zároveň jsem se děsivě, děsivě mýlila.

Obludy byly zrádné – když je člověk spatřil v jejich skutečné podobě, bývalo už na všechno pozdě.

Později toho dne na dveře našeho přívěsu někdo rázně zaklepal.

Venku ve sněhu stál muž středního věku s hlubokými vráskami kolem úst.

„Federace –“ pronesl a s dokonalou elegancí vyplivl hustý hlen, „označila tenhle přívěs jako místo činu. Tím pádem je neobyvatelný.“

Ukázal na velký bílý nákladák s nablýskanou stříbrnou plošinou na korbě.

„Dostal jsem rozkaz ho zlikvidovat.“ Jeho hlas zněl zkresleně a pís-kání v mém levém uchu zesílilo.

Ve vzduchu vířil sníh a mužovy řasy pokrývala jinovatka.

„A k-kde máme bydlet?“ zeptala jsem se ztuhlými rty.

„To není můj problém. Všichni obyvatelé se musí evakuovat – okamžitě,“ odpověděl bezvýrazně. „Jsem oprávněn použít sílu,“ řekl a položil ruku na obušek připnutý k opasku.

O pár minut později jsme s Charliem a Nyx stáli na prázdném plácku suché trávy s dekou po rodičích přehozenou přes ramena. Všechn náš ubohý majetek se vešel do krabice u našich nohou.

Nákladní vůz táhl přívěs po zledovatělé silnici pryč.

„Musíme si najít úkryt,“ zašeptala jsem a vedla svou rodinu k nejbližšímu přívěsu, abychom požádali o pomoc.

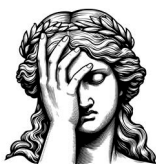
Byli jsme oficiálně bez domova.

Takový byl život v temných časech – horší a horší.

A nepřestával se zhoršovat.

3

PEKLO NA ZEMI (STŘEDNÍ ŠKOLA)

ALEXIS: ROK 2099

Na stropě poblikávalo zelené světlo zářivek, rozvodná síť mlela z posledního. Bylo šest ráno, ale v naší třídě při zapisování docházky před začátkem vyučování bzučely hlasy.

Koho zajímá, jestli Sarah podvedla Bethany s Ericem a že si to dělali do zadku?

Lidé mě mátlí a pubertáci pro mě byli naprosto nepochopitelní.

Někdy (vlastně každý den) mi těch devatenáct let na Zemi připadalo jako dost. Už jsem toho viděla až moc.

Zhluboka jsem si povzdechla a snažila se soustředit na rovnici, kterou jsem se pokoušela vyřešit už měsíce.

Všechno záviselo na tom, jestli se mi v červnu při spartské zkoušce způsobilosti podaří dostat mezi nejlepší tisícinu studentů.

Tenhle test skládal každý devatenáctiletý člověk na Zemi, aby se ukázalo, jestli má nárok studovat na jedné ze tří spartských vysokých škol, které na světě ještě zbyly.

I kdybych měla to štěstí, musela bych prokázat své akademické schopnosti nad rámec známek. Tím by byla moje práce na Riemannově hypotéze.

Charlie na mě spoléhal.

Nezklamou ho.

Jessica, která seděla nalevo ode mě, dramaticky zavětřila. „Necítí tu někdo něco divného?“ zeptala se nahlas a pak se spolu se skupinkou dalších holek zachichotala.

Díkybohu, že jsem částečně slepá a nevidím ji do obličeje. Malé požehnání.

Zavětřila ještě nápadněji.

Nejradši bych se do země propadla, ale místo toho jsem jen sjela na židli níž a pokoušela se působit neviditelně.

Dnes ráno jsem se vydrhla v umyvadle na školních záchodech.

Hygienu jsem dodržovala s chorobnou posedlostí, ale nikdy to nestačilo – pach bezdomovectví se mi zažral do šatů a nemohla jsem se ho zbavit, ať jsem je prala sebečastěji.

Každému hned došlo, že s Charliem bydlíme v kartonových krabicích za nejubožejším parkovištěm pro přivěsy ve městě.

Jessica si zacpala nos a její kamarádky předstíraly, že zvrací.

Začala jsem si broukat klasickou melodii.

Fantomové bolesti mi vystřelovaly do předloktí, přímo pod řadu starých gumíček, které maskovaly moje zjizvená zápěstí.

Ignorovala jsem špínu za svými nehty, zažranou tak hluboko, že už ji nikdy nepůjde vymýt.

Ignorovala jsem tíhu na víčkách, protože jsem v noci téměř nespala – co chvíli jsem se budila a natahovala uši, jestli v lese nezaslechnu Titána, který by mohl ublížit Charliemu.

Ignorovala jsem své prázdné břicho, protože doučování výměnou za potravinové lístky nás udrželo při životě jen tak tak a federace považovala za nelegální dětskou práci jakoukoli práci vykonávanou každým, kdo ještě nesložil zkoušku způsobilosti.

Nutit děti pracovat je prý barbarské.

Mám na to dost kontroverzní názor – víte, co je fakt barbarské? Nechat děti bez domova hladovět jen proto, že se nedokážou samy uživit.

„Ta se určitě nikdy nesprchuje. Je to nechutný,“ pronesla Jessica dost nahlas na to, aby ji slyšela celá třída.